

Žinoma, į Leilos laidotuves atvykau pavėlavęs. Ieškodamas musulmonams skirto sklypo pasiklydau kapinėse. Čia buvo nauji plotai, toli nuo senųjų kapinių. Negalėjau pasakyti, ar Marselyje mirštama daugiau nei kitur, bet mirtis čia plytėjo, kiek akys užmatė. Visoje šioje teritorijoje nebuvo nė vieno medžio. Išties paskubomis išasfaltuotos alėjos. Šoniniai keliukai suplūkta žeme. Eilėmis išsirikiavę kapai. Kapinėse atkartota miesto geografija. Čia galėjai pasijusti kaip šiauriniuose miesto kvartaluose. Ta pati nykuma.

Buvau nustebintas žmonių skaičiaus. Muludo šeima. Kaimynai. Ir daugybė jaunimo. Koks pusšimtis. Daugiausia arabai. Kažkur matyti veidai. Sutikti mieste. Du ar trys iš jų dėl kvailysčių buvo atsidūrę komisariate. Du juodžiai. Aštuoni baltieji, irgi jauni, berniukai ir merginos. Šalia Driso ir Kadero atpažinau stovinčias Leilos drauges – Jasminą ir Kariną. Kodėl jų neiškviečiau? Panardinau galvą sekdamas pėdsakais ir pamiršau apklausti jos artimas drauges. Nebuvau nuoseklus. Tačiau toks niekada ir nebuvau.

Už keleto žingsnių nuo Driso stovėjo Mavrosas. Tai iš tiesų buvo šaunus tipas. Su Drisu jis eis iki galo. Ne tik bokse. Bet ir draugystėje. Boksuotis reiškę ne tik smūgiuoti. Pirmiausia – tai mokėti atremti smūgius. Juos pakelti. Ir kad tie smūgiai sukeltų kuo

mažiau skausmo. Gyvenimas – ne kas kita, kaip vienas po kito einantys raundai. Iškęsti, ištvirti. Laikytis ir nepalūžti. Ir smūgiuoti į reikiamą vietą reikiamu momentu. Mavrosas viso to išmokys Drisą. Jis laiko Drisą geru boksininku. Netgi pačiu geriausiu iš visų besitreniruojančių jo salėje. Jis perduos jam visas žinias. Tarsi sūnui. Kad ir konfliktuodamas. Nes Drisas galės tapti tuo, kuo pats Mavrosas tapti negalėjo.

Mane tai ramino. Muludas jau nebeturės tos jėgos ir drąsos. Jei Drisas iškrėstų kokią kvailystę, jis pasiduotų. Daugelis mano sugautų vaikigalių tėvų buvo pasidavę. Gyvenimas juos taip patasė, kad jie atsisakė priešintis. Prieš viską užmerkė akis. Prieš draugužius, mokyklą, muštynes, vagystes, narkotikus. Visi tie milijonai antausių per dieną nepasiekdavo tikslo.

Prisimenu, kaip šią žiemą buvau atlėkęs į Biuserino kvartalą, kad sučiuptume vieną vaikigalį. Paskutinį šeimoje iš keturių berniukų. Vienintelį, kuris dar nebuvo pabėgęs iš namų ar nesėdėjęs belangėje. Mes sužinojom jį atlikus šūdinai menkas vagystes. Daugiausia už tūkstantį frankų. Duris mums atidarė motina. Ji paprasčiausiai tarė: „Aš jūsų laukiau“ ir puolė raudoti. Pasirodo, jis ją reketavo daugiau nei metus, kad užsimokėtų už kvaišalus. Prieš ją darė tikrus

išpuolius. Ji net įsidarbino kvartale, kad netrikdytų vyro. O tas viską žinojo, bet nusprendė laikyti liežuvį už dantų.

Dangus buvo švininis. Jokio dvelksmo. Nuo asfalto kilo deginanti kaitra. Niekas negalėjo nustovėti vietoje. Pasilikti kapinėse ilgesniam laikui buvo neįmanoma. Kažkas, matyt, irgi taip galvojo, nes ceremonija buvo paspartinta. Kažkokia moteris ėmė verkti. Pasikūkčiodama. Ji vienintelė raudėjo. Antrą kartą Drisas išvengė mano žvilgsnio. Vis dėlto jis mane sekė. Žvilgsniu, kuriame nebuvo neapykantos, bet kupiname paniekos. Jis nustojo mane gerbti. Aš nebebuvau autoritetas. Nei kaip vyras, kuris turėjo mylėti jo seserį. Nei kaip faras, kuris turėjo ją apsaugoti.

Kai atėjo mano eilė apkabinti Muludą, jaučiausi esąs pašalinis. Vietoj akių Muludo veide žiojėjo dvi raudonos skylės. Prispaudžiau jį prie savęs. Tačiau jam buvau tapęs niekuo. Vien blogu prisiminimu. Tuo, kuris jam išriebė viltį. Kuris privertė daužytis jo širdį. Einant iš kapinių Drisas vilkosi visiems iš paskos šalia Karinos, Jasminos ir Mavroso, kad tik nebūtų arti manęs. Su Mavrosu persimečiau keliais žodžiais, bet širdis į pokalbį nelinko. Vėl pasijaučiau esąs vienas.

Kaderas apkabino ranka man pečius.

– Tėvas nebekalba. Nėpyk ant jo. Jis toks ir su mumis. Reikia jį suprasti. Drisui dar reikės laiko. (Jis spustelėjo man petį.) Leila tave mylėjo.

Nieko neatsakiau. Nenorėjau leisti į kalbas apie Leilą. Nei apie Leilą, nei apie meilę. Ėjom vienas šalia kito tylėdami. Paskui jis tarė:

– Kaip ji galėjo būti pričiupta tų tipų?

Visada tas pats klausimas. Kai esi mergina, kai esi arabė, kai gyveni priemiestyje, į bet kurią bolidą tikrai nesėsi. Nebent esi puskvaišė. Bet Leila jautė žemę po kojom. O ir jos „Panda“ nebuvo sugedusi. Kaderas ją parsivarė iš universitetinio miestelio su Leilos daiktais. Vadinas, kažkas buvo pas ją užvažiuavęs. Ji išvyko su tuo tipu. Kurį jinau pažinojo. Kas jis? Nežinojau. Žinojau pradžią ir pabaigą. Mano galva, prievartautojų buvo trys. Du iš jų negyvi. Ar tasai trečiasis buvo Tonis? Ar kažkas kitas? Ar tai tas vyrukas, kurį Leila pažinojo? Kas buvo pas ją užvažiuavęs? Kodėl? Deja, negalėjau pasidalinti savo pamąstymais. Byla buvo baigta. Oficialiai.

– Atsitiktinai, – tariau. – Matyt, nelemtas atsitiktinumas...

– Tu tiki atsitiktinumu?

Gūžtelėjau pečiais.

– Neturiu kitų atsakymų. Niekas neturi. Tie tipai nebegyvi ir...

– Ko jiems linkėtum? Kalėjimo gal?

– Jie gavo tai, ko nusipelnė. Bet labai norėčiau, kad jie būtų man prieš akis gyvi, taip, labai norėčiau.

– Niekad negalėjau suprasti, kaip tu gali būt faras.

– Aš irgi. Taip jau išėjo.

– Manau, blogai išėjo.

Prie mūsų prisijungė Jasmina. Jos ranka nuslydo po Kadero delnu, ji prisiglaudė prie jo. Švelniai. Kaderas jai nusišypsojo. Įsimylėjęlio šypsena.

– Kiek laiko dar pasiliksi? – paklausiau Kadero.

– Nežinau. Penkias šešias dienas. Gal trumpiau. Ten laukia parduotuvė. Dėdė nebegali ja užsiimti. Jis nori ją perleisti man.

– Puiku.

– Taip pat reikia pasimatyti su Jasminos tėvu. Galbūt apsigyvensim drauge.

Jis nusišypsojo, tada pažvelgė į ją.

– Nežinojau.

– Mes irgi nežinojom, – tarė Jasmina. – Iš anksto juk nieko negali žinoti. Ne kitaip juk.

– Užeisi pas mus? – paklausė Kaderas.

Papurčiau galvą.

– Ten man ne vieta, Kaderai. Žinai juk tai, ar ne? Vėliau užeisiu aplankyti tavo tėvo. (Pažvelgiau į Drisą, visą laiką kiūtinantį mums iš paskos.) O dėl Driso būk ramus, nepaleisiu iš akių. Mavrosas taip pat jo

nepaliks. (Jis pritariamai linktelėjo galva.) Nepamiršk
kit manęs pakviesti į vestuves!

Nieko kito nebeliko, kaip jiems padovanoti šyp-
seną. Tad nusišypsojau taip, kaip visada mokėjau tai
daryti.

Viskas joje buvo geidulinga. Mažiausias gestas. O Lola buvo smulkesnė, labiau išstypusi. Kažkokia lyg iš oro, netgi savo eiseną. Ji primindavo Gradivą iš Pompėjos freskų. Lola vaikštinėjo vos liesdama žemę tarsi skrietų oru. Mylėti Lolą reiškė būti nešamam jos klajonių. Ji svaigino. O kai baigdavai, apimdavo jausmas, kad ne kažką praradai, o *atradai*.

Tai štai ką jausdavau, net jei paskui viską ir sugadinau. Vieną vakarą Gude Maniu mestelėjo: „Po velniais, kodėl kai baigiam, visa tai tęsiasi taip trumpai!“ Neturėjom, ką atsakyti. Su Lola ir po to jausdavai malonumą.

Nuo to laiko ir gyvenau tame „po to“. Tetroškau ją vėl surasti, vėl pamatyti. Nors tris mėnesius atsisiakiau tai pripažinti. Nors ir neturėjau iliuzijų. Mano kūną tebedegino jos pirštai. Savo skruostu vis jaučiau gėdą. Po Lolos galėjau sutikti tik Mari Lu. Mėgavausi ja taip tarsi būčiau bandęs paskęsti. Iš nevilties. Galiausiai juk ir lendi pas kekšes iš nevilties. Tačiau Mari Lu buvo verta daugiau.

Apsiverčiau ant kito šono. Nujausdamas, kad užmigti nepavyks. Su nuoširdžiu troškimu susirasti Lolą. Su nuslopintu geismu permiegoti su Mari Lu. Ir ką gi su tais vyručiais veikia jos prievaizdas? Leilos mirtis buvo tarsi akmuo, sviestas į vandenį. Šio raitilai sklido ir apėmė tuos plotus, kur bruzdėjo farai,

banditai, fašistai. O dabar dar ir Raulis Faržas, kuris Murabedo rūsijoje laikė tiek ginkluotės, kad pakaktų Prancūzijos banko šturmui.

Po velniais! Kam gi buvo skirti visi tie ginklai? Man į galvą atėjo įdomi mintis, bet paskutinis „Lagavulino“ gurkšnis padarė galą visiems mano apmąstymams. Nė nespėjau pažiūrėti, kiek valandų. Kai suskambo žadintuvas, man atrodė, jog nė nebuvo sumerkęs akių.

Mari Lu turbūt visą naktį kovojo su monstrais. Pagalvės buvo sugniaužytos į kamuolius, patalynė kaip reikiant paglamžyta, nes nuolat buvo traukoma. Ji miegojo ant antklodės, atsigulusi ant pilvo, pasukusi galvą. Nemačiau jos veido. Mačiau tik jos kūną. Su kavos puodeliais rankose ir kruasanais turbūt atrodžiau šiek tiek idiotiškai.

Gerą pusvalandį plaukiojau. Buvo geras laikas išspjauti visas pasaulio cigaretes ir pajusti, kaip išsitempia kūno raumenys tiek, kad, rodos, suplyš. Plaukiau tiesiai, už dambos ribų. Be malonumo. Su įniršiu. Sustojau tik tada, kai suspaudė skrandį. Aštrus skausmas priminė apie gautus smūgius. Prisiminimai apie skausmą gražino baimę. Panišką baimę. Net vienu akimirksniu pagalvojau, kad nuskęsiu.

Palengvėjimą pajutau tik duše tekant šiltam vandeniui. Prarijau stiklinę apelsinų sulčių, tada nuėjau nupirkti kruasanų. Trumpam užsukau į „Fonfon“, norėdamas paskaitinėti laikraštį ir išgerti kavos. Nepaisant kai kurių klientų spaudimo, čia buvo galima rasti tik „Le Provençal“ ir „La Marseillaise“. Tik ne „Le Méridional“. „Fonfon“ nusipelnė nuolatinio mano lankymosi.

Praeitą naktį buvo įvykdyti plataus masto reidai, kuriuose dalyvavo daug brigadų, tarp jų ir Ošo komanda. Tai planinės gaudynės, atliekamos pagal trejeto taisyklę: barai, viešnamiai, naktiniai klubai. Buvo prašukuotos visos karštos vietos: Ekso aikštė, Belziunso bulvaras, Operos aikštė, Žiuljeno bulvaras, La Plena ir netgi Tiaro aikštė. Buvo suimta daugiau nei šešiasdešimt žmonių, išskirtinai arabų, kurie turėjo netvarkingus dokumentus. Keletas prostitučių. Keletas chuliganų. Bet nė vieno žymesnio bandito. Tarp suimtųjų nebuvo net eilinio banditėlio. Operacijoje dalyvavę komisariatai atsisakė bet ką komentuoti, bet žurnalistas davė suprasti, kad tokio pobūdžio operacija gali pasikartoti. Mat reikėjo sukontroliuoti naktinį Marselio gyvenimą.

Tam, kuris mokėjo skaityti tarp eilučių, padėtis buvo aiški. Marselio nusikaltėlių viešpatija nebeturėjo vadeivos. Dzuka buvo miręs, o paskui jį į

niekšų pasaulį iškeliaavo ir Al Dakilas. Policija užėmė miestą ir į priekines gretas išėjo Ošo brigada. Jis norėjo žinoti, kas šiuo metu gali būti jo pašnekovas. Galiu duoti ranką nukirsti, pagalvojau, kad padėti ims kontroliuoti Žozefas Poli. Nuo tos minties net suvirpėjau. Jo iškilimą rėmė grupė ekstremistų. Politikas tokiu būdu greičiausiai būtų tikras dėl savo ateities. Ugo, dabar įsitikinau, buvo įrankis velnio rankose.

– Aš nemiegu, – tarė Mari Lu tuo akimirksniu, kai vėl priėjau su kava ir kruasanais.

Ant savęs ji užsitempė antklodę. Veidas buvo išvargęs ir buvo galima numanyti, jog ji miegojo lygiai taip pat blogai kaip ir aš. Prisėdau ant lovos krašto, šalia jos padėjau padėklą ir pabučiavau ją į kaktą.

– Viskas gerai?

– Kaip miela, – tarė ji pažvelgusi į padėklą. – Man pirmą kartą atneša pusryčius į lovą.

Nieko neatsakiau. Tylomis ėmėme gerti kavą. Ji valgė panarinusi galvą. Ištiesiau jai cigaretę. Mūsų žvilgsniai susitiko. Jos akys buvo liūdnos. Pažvelgiau į ją kaip įmanoma švelniau.

– Šią naktį turėjai su manim pasimylėti. Man tai būtų padėję.

– Aš negalėjau.

– Man reikia žinoti, kad mane myli. Jei noriu su visu tuo užrišti. Antraip man nepavyks.

– Pavyks.

– Tai tu manęs nemyli?

– Taip, myliu.

– Tada kodėl manęs nepadulkinai kaip bet kokios mergos?

– Aš negalėjau.

– Ko gi tu negali?

Staigiu judesiu jos ranka praslydo tarp mano šlaunų. Pasičiupo mano organą ir suspaudė per kelnių medžiagą. Suspaudė stipriai. Tuo laiku jos akys buvo įbestos į manąsias.

– Baik! – tariu nejudėdamas.

– Nori pasakyti, kad tu šito negali? (Ji paleido mano organą ir ranka taip pat staigiai pačiupo už plaukų.) Ar tas „negaliu“ slypi čia? Galvoje?

– Taip, čia. Tu daugiau negali būt kekšė.

– Nustojau ja būt, kvaily! (Ji šaukė.) Baigiau. Savo mažoje galvytėje. Atvykusi pas tave. Į tavo namus! Tu nieko nematai! Esi aklas, ką? Jei tu nė velnio nematai, tada niekas nepamatys. Ir aš liksiu kekšė. – Jos rankos apšivijo mano kaklą ir ji pradėjo raudoti. – Mylėk mane, Fabio. Pamylėk mane. Nors vieną kartelį. Ir pamylėk kaip bet kurią moterį.

Ji nutilo. Mano lūpos prigludo prie josios. Mano

liežuvis ant jos liežuvio aptiko žodžius, kurie niekada nebus išsakyti. Padėklas vožėsi žemyn. Išgirdau, kaip ant plytelių sudužo puodeliai. Jos nagai draskė mano nugarą. Įsiskverbdamas vos nenuleidau. Jos vagina buvo tokia pat šilta kaip skruostais riedančios ašaros.

Mes mylėjomės tarsi tai būtume darę pirmą kartą. Droviai. Aistringai. Be jokių slaptų minčių. Ratilai jos paakiuose buvo išnykę. Pargriuvau šalia jos. Mari Lu akimirką pažvelgė į mane ir vos kažko nepasakė. Užuoat tai padariusi ji nusišypsojo. Toji šypsena buvo tokia švelni, kad ir aš nieko nesugebėjau pasakyti. Mes taip ir likome gulėti tylomis užsisvajojusiomis akimis. Kiekvienas bandydamas susirasti tikėtiną laimę. Tada, kai ją palikau, ji jau nebuvo kekšė. Užtai aš likau sumautas faras.

Ir, be jokios abejonės, peržengus durų slenkstį manęs laukė šio pasaulio purvas.